

Κριτική στο Μυθιστόρημα Τεχνική ποινή Του Στέλιου Λιθοξοΐδη

Το Βιβλίο με τίτλο τεχνική ποινή αποτελείται από 19 αυτοτελείς ιστορίες διαφορετικού περιεχομένου. Σε αρκετές παρουσιάζονται τα σκοτεινά ανθρώπινα πάθη όπως αυτό της ιδιοκτησίας, της απληστίας που οδηγεί σε έναν προσωρινό ανήφορο με κατάληξη το απότομο πέσιμο και η μοναξιά, η αναλωσιμότητα και οι απρόσωποι εργοδότες, ή τεράστια διαφορά του φαίνεσθαι και του είναι. Αυτό που συναντάται σε μεγάλο βαθμό είναι οι ενοχές είτε ως μια συνεχή αναπαράσταση στην προσωπική κόλαση του καθενός σ αυτή την ζωή και την άλλη. Την μετάνοια όσων δεν μπόρεσαν να χαρούν μ αυτά που είχαν, κι ήταν αρκετά άλλα τα ήθελαν όλα. Άλλα κι άλλες καταστάσεις όπως η προδοσία και η εσωτερική σύγκρουση. Τώρα δικαίως θα ερωτηθεί κάνεις και γιατί δεν προχωράνε να αλλάξουν την ζωή τους; Γιατί θεωρούν πως αυτό που ζούνε τους αξίζει, χωρίς δικαστική έδρα καταδίκασαν τον εαυτό τους ένοχο και επέλεξαν και την ποινή. Δεν έχουν την δύναμη να συγχωρέσουν τον εαυτό τους γιατί πιστεύει πως κάνεις δεν θα το κάνει. Και έτσι συνεχίζουν να τραβάνε τις αλυσίδες που ίδιοι κρέμασαν, άλλοι να αυτοκαταστρέφονται επιμονη,εμμονή μπορεί να σε οδηγήσουν σε καταστροφικά μονοπάτια όχι όμως η υπομονή όπως εξιστορεί ο συγγραφέας. Μέσα από παρομοιώσεις, μεταφορές και άλλα σχήματα λόγου που συνήθως

συναντάται στην ποίηση ο συγγραφέας απευθύνεται στους ενόχους εξηγώντας πως ότι και να κάνουν τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει το παρελθόν. Μπορούν όμως να σταματήσουν την μοιρολατρία να σηκωθούν και να αρχίσουν να ζούν. Επιλογή τους είναι το αν μείνουν ζωντανό ακόμα σε έναν μνήμα ξαπλωμένοι περιμένοντας να γίνει μόνιμη κατοικία τους, η να σηκωθούν και να αρχίσουν να ζούν. Αξιοσημείωτη είναι η χρήση αντιπαραδειγμάτων κάτι που δείχνει το μέγεθος της συγγραφικής αξίας του δημιουργού Σε αντίθεση με τον κλασικό παραδειγματισμό που συναντάμε όπου οι αναγνώστες διδάσκονται απ' το παράδειγμα των ηρώων οι οποίοι επιβραβεύονται με τον τρόπο ζωής τους: αγαθοί και οι κακοί όπου απ' τους δεύτερους μένουμε μακριά, σ αυτό το έργο δεν υπάρχει καλό και κακό ούτε μια έμφυτη δικαιοσύνη. Οι ήρωες δεν τιμωρούνται από ένα εξωτερικό κριτή όπως ο Θεός άλλα όλα είναι αποτέλεσμα των πράξεων και των επιλογών. Γιατί πάντα υπάρχει επιλογή, ακόμα και όταν δεν δρούμε επιλέγουμε να μην επιλέξουμε. Ένα άλλο μήνυμα είναι το δικαίωμα στο λάθος. Ενώ συνήθως οι περισσότεροι συγγραφείς καταδικάζουν κάτι που δεν συμφωνεί με το αξιακό σύστημα των κοινωνικών επιτηδεύσεων εδώ το λάθος εμφανίζεται ως χαρακτηριστικό της ανθρώπινης φύσης και μάλιστα αναγκαίο. Δεν θα μάθεις απ' τις ιστορίες των άλλων πως να μην σκοντάφεις αλλά πέφτοντας και με το να σηκώνεσαι. Αυτό είναι και το μήνυμα του συγγραφέα. Ότι το πρόβλημα δεν είναι όταν πέφτεις και όσες φορές πέφτεις. Άλλα το να μάθεις να σηκώνεσαι.

Η θέση του καλλιτέχνη στα κοινωνικά προβλήματα και αιτήματα του καιρού του: Τόσο μέσα απ το μυθιστόρημα τεχνική ποιήν όσο και από ποιήματα του καταδικάζει διαφορά φαινόμενα όπως τον ρατσισμό, τον σεξισμό και την κοινωνική απομόνωση ατόμων και ομάδων που δεν πληρούν τα κριτήρια υπαγωγής στις νόρμες και στους θεσμούς της πλειοψηφίας. Στηλητευει την ανθρώπινη αντικειμενοποιήσει τόσο από φυσικά πρόσωπα που εκμεταλλεύονται όσους χρήζουν βοήθεια (Άτομα με υψηλό οικονομικό εισόδημα και υψηλή κοινωνική θέση οι οποίοι δεν διστάζουν να καταπατήσουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και να ζητήσουν κάθε είδους αντάλλαγμα από ανθρώπους που η ανάγκη τους φέρνει στην πόρτα τους εκμεταλλεόμενοι την τεράστια ανάγκη που έχουν π.χ. την ανάγκη για εργασία, αλλά εκπροσώπους θεσμών όπως αυτών της Εκκλησίας και της δικαιοσύνης)

Έντονη είναι η κριτική του για όσους αλλά ισχυρίζονται ως πιστεύω και αλλιώς συμπεριφέρονται (το φαινόμενο αυτό ονομάζεται στην κοινωνική ψυχολογία Γνωστική ασυμφωνία και ορίζεται ως η αναντιστοιχία μεταξύ πεποίθησης και συμπεριφοράς. Το τελευταίο παράδειγμα αυτό της υποκρισίας και της διπλής ζωής, ή φαινομενικότητα της καταπληκτικής ζωής (Μεταμοντερνισμός και μετακαπιταλισμός) = η εικόνα ταυτίζεται με την Πραγματικότητα, αποτελεί ένα απ' τα χειρίστα φαινόμενα της σημερινής εποχής και θεωρείται μια από της μεγαλύτερες κατάντιες της ανθρώπινης ύπαρξης όπου δεν χάνει την ευκαιρία να καταδικάζει σε οποιαδήποτε μορφή εμφάνισης του. Ο βολεμένος οπορτουνιστής που αγγίζει τα όρια του απάνθρωπου είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος και εχθρός της ανθρωπότητας. Ένας ακόμα προβληματισμός που συναντάμε τόσο στην τεχνική ποιήν αλλά και σε άλλα ποιήματα του είναι η αποξένωση των ανθρώπων και αλλοτρίωση. Οι άνθρωποι σήμερα απορροφημένοι στα προβλήματα τους αδιαφορούν για τον διπλανό τους γείτονα, συνάδερφο. Η θέση του λοιπόν είναι η έμπρακτη καταδίκη συμπεριφορών που τείνει να παίρνει την διάσταση κοινωνικών φαινομένων και ένα όραμα για εάν καλύτερο κόσμο που αγαπάει και νοιαζεται. Σε ένα πρώτο επίπεδο με ένα κάλεσμα στους καλλιτέχνες κυρίως συγγραφείς για μια κοινωνική αποδόμηση μέσα απ το έργο τους και την δημιουργία ενός καλύτερου κόσμου μέσα. Μια κοινωνική επανάσταση με την τέχνη ως μέσο. Μέσω της Παραγωγής έργων που θα αγγίξουν την ψυχή του Αναγνώστη και θα τον οδηγήσουν σε μια εσωτερική συζήτηση και ύστερα αναζήτηση.

Κυκλοφορεί απ 'τις εκδόσεις Υδροπλάνο

Λίγα Λόγια για τον Συγγραφέα.

Ο Στέλιος Λιθοξοΐδης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1993. Καταγεται από την Φλώρινα όπου αποφοίτησε από το παιδαγωγικό πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης στην εν λόγω περιοχή (Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας). Εργάζεται ως Δάσκαλος στην Αθήνα ενώ είναι υποψήφιος Διδάκτωρ του πανεπιστημίου αποφοίτησης. Η διπλωματική του αφορά την πολιτική στην εκπαίδευση. Είναι κάτοχος του Μ.Α δημιουργικής γραφής ενώ το Δεύτερο μεταπτυχιακό του με θέμα: << Επιστήμες της αγωγής, ζητήματα Ιστορίας, Ιστορικής εκπαίδευσης και εκπαιδευτικής πολιτικής >>

» Μέχρι τώρα έχει γράψει και έχει εκδώσει το μυθιστόρημα τεχνική ποινή και μελέτες που έχει κάνει πάνω στο έργο του Μένη Κουμανταρέα. Έχει γράψει διάφορα ανέκδοτα διηγήματα μικρού μήκους αλλά και ποιήματα. Είναι επιστημονικός υπεύθυνος του εργαστηρίου δημιουργικής γραφής Φλώρινας. Στις 15 Φεβρουαρίου 2023 στο Αρσάκειο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης παρουσιάστηκε στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης τ μουσικοθεατρική παράσταση «Οι τελευταίες κενές σελίδες». Τα έσοδα της οποίας θα διατεθούν στην παιδοογκολογική κλινική του Ιπποκράτειου.

Συντάκτης: Γεωργιος Λιαδακης Ξενίδης